

ATT TA SIG TID MED GUD

Har varit slarvig igen med att ta mig tid med Gud. Av den tid som "blivit över" har jag suttit med min "lekplatta" och sett på TV inpå småtimmarna. Nu ska jag dammas av! Många tankar kom när jag äntligen började prata med Gud igen. Var ska jag börja?

När man hållit sig undan ett tag är det lätt att vissa tankar kommer:

Finns Gud överhuvudtaget? Bryr Han sig om just mig? Inte bara allmänt att Gud älskar alla. Som nåt i stil med: "Bäste medlem, du har nu blivit utvald till att prova vår nya produkt ... "Bäste si och bäste så ... fast de struntar i en på ett personligt plan.

Jag vill ha en personlig Gudsrelation men det känns som om Han bara finns när jag vänder mig dit – och så kommer tankarna att han är "en maskin som funkar så länge jag trampar ..." En gammal tanke som poppar upp då och då: "Gud gör ingenting om inte jag gör någonting!" Då blir följd-tankarna att jag får samma resultat oavsett vem eller vad jag vänder mig till: ett träd; dödas andar; en målad ikon; en gammal hatt ...

Tankar säger att känslan/inbillningen av en relation ligger i mitt psyke och är inte en verklighet utanför det. Om detta är sant så är livet utan verklig mening. Då är alla meningar bara svaga försök och påhitt för att stå ut! Att ge meningslösheten ett passande ansikte – ett som passar en självy. Var och en blir salig på sin egen tro! På sin egen guds- eller avgudabild! Och alla trosvarianter ska respekteras för inget är mer rätt och sant än det andra.

Fast det är väl bättre än det andra diket: "Det är bara Vi som har rätt och ni har inte rätt till existens! Vi är guds ställföreträdande bödlar för att få en renlärig värld!"

"Nalkas Gud så ska han nalkas er" bekräftar mina misstankar. Det är alltså på mig det beror! En passiv gud kräver aktiva tillbedjare för att det ska bli en rörelse överhuvudtaget. Tanken kan stämma på verkligheten men ... (det måste ju komma nåt "men" snart! ☺) ... men stämmer det? Eller är det bara delvis sant beroende på vart man vänder sin tillbedjan?

Naturlagar talar också för att jag har en ansvarsdel (även om det i detta sammanhang inte känns som om jag trampar liv i en maskin).

Allt jag lämnar åt sitt öde förstörs på ena eller andra sättet! Det möglar, ruttar, rostas, vissnar, surnar, svälter, bleknar, multnar, flagnar, torkar, dör ...

Jag har ett ansvar att vårda och ta vara på ... inte minst när det gäller relationer. De kan också vissna och dö! Men i en relation är det minst två parter och för att det ska funka måste båda vara engagerade. Jag kan inte tvinga nån till mig. Jag vill inte tränga mig på om jag inte är önskvärd. De måste få välja själva.

Det känns som om Gud finns, när jag vänder mig dit ordentligt! När jag avsätter tid och inte har en massa annat i tankarna. Är det så att Han alltid finns där när jag kommer dit eller är han bara där när jag "trampar"?

Den "förlorade sonen" fick köra sitt race till botten. Fadern fanns där sonen lämnade honom. Och fadern väntade, längtade och hoppades ...

I bibeln söker herden det får som var förlorat. På grund av omsorg eller för att det var en del av kapitalet? Men är jag tillräckligt förlorad för att sökas efter? För att bli funnen? Är jag en del av ett kapital som är på väg att förloras? Att det går förlorat för att jag inte tar mitt ansvar. För att jag inte tar den tid som krävs för det jag ska göra? Min gissning på vad mitt kapital isåfall kan vara.

Gud talar/umgås med oss på lika personliga sätt som den mångfald vi ser i naturen! Hur gör han med mig? Jo detta.

DETTA skrivande (inte allt skrivande) är en sorts resonemang (inför Gud) mellan mig och mig (?) som resulterar i att jag landar vid nån sorts insikt. Det blir en sorts kommunikation på ett udda sätt. Den kommunikationen tror jag är mitt sätt att vara till välsignelse för andra. Hur vet jag inte. Oj, kan man skriva så. Är inte det lite högdraget? Man ska väl inte tro att man är nåt!?

Men jag agerar inte som om jag har nåt att ge, eftersom jag inte ens fattar att jag håller på att förslösa mitt arv! Men när jag märker att jag inte ens kan ta till mig svinfödan så är det väl dags att ge upp!

Jaha! Och händer något denna gång? Tar jag till mig denna reprimand? Kan det vara idé att redan nu bestämma mig för att byta ut kvällens tv-tittande till mer kreativ och meningsfull sysselsättning? Eller ska de spår jag lämnar efter mig eka tomma? Jag bestämmer!

Gud är inte en maskin som jag upprätthåller genom att trampa! Och jag är inte en leksak som han får igång med hjälp av en nyckel i ryggen! Så det så!

Jag har inget att förmedla om jag inte går till källan/förrådet och hämtar! Jag kan inte vara ett team med Gud om jag inte kommer till den plats där Han väntar på mig!

Det kommer alltid att finnas röster/tankar/känslor som vill bedra och bortdra! Gud kan inte jobba med – eller genom mig – om jag inte är disponibel! Tiden är Guds gåva och de anlag/förmågor jag har – är det råmaterial som Han vill förädla ...

Om jag ger dessa gåvor tillbaka till Honom (tiden/förmågorna) så kan det bli något vettigt av mitt liv i Guds ögon.

Jag kan dö förspild liksom så många andra. Gud vill nåt med alla, men vi är inga uppskrubbara leksaker!

Mitt liv – Guds gåva – mitt val!

... å så lite till:

Det går att föra ett samtal bland ett sorl av röster om man är tillräckligt koncentrerad på sin samtalspart!